

Poštnina plačana v gotovini.

GLEDALIŠKI LIST

SLOVENSKEGA NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

OPERA 1947 - 1948

A. P. Borodin
KNEZ IGOR

Vsebina:

A. P. Borodin: Knez Igor

(F. Jamnik)

Vsebina opere

Operne zanimivosti

4

Prva ponovitev dne 9. novembra 1947.

A. P. Borodin:

Knez Igor

Opera v štirih dejanjih s prologom (5 slikah). — Spisal A. P. Borodin.
Prevel: N. Stritof.

Dirigent: dr. D. Švara.

Režiser: inž. P. Golovin.

Igor Svijatoslavič, severski knez	V. Janko S. Šmerkolj
Jaroslavna, njegova žena v drugem zakonu	V. Heybalova
Vladimir Igorjevič, knezov sin iz prvega zakona	M. Brajnik D. Čuden
Vladimir Jaroslavič, galicki knez, Jaroslavlin brat ...	I. Anžlovar A. Orel
Končak, polovski han	F. Lupša A. Orel
Končakovna, hčerka hana Končaka	M. Kogejeva B. Stritarjeva
Ovlur, polovski pokrščeneec	S. Štrukelj
Skula	L. Korošec
Jeroška	S. Banovec
Jaroslavina dovilja	Š. Poličeva
Polovsko dekle	Š. Neratova

Ruski knezi in kneginje, bojarji in bojarinje, starčki, ruski bojevniki, mlada dekleta in ljudstvo, polovski hani, spremstvo Končakovne, Končakove sužnje, ujetniki, polovske straže in vojska.

Prolog, I., II. in IV. dejanje v mestu Putivlju; III. dejanje v polovskem taborišču.

Solo plešeta: S. Japljeva in Št. Suhi.

Scenograf: ing. E. Franz. Vodja zbora: J. Hanc. Koreograf: inž. P. Golovin.

Načrti kostumov: D. Kačarjeva.

Cena Gledališkega lista din 5.—

Lastnik in izdajatelj: Uprava Slovenskega Narodnega gledališča
v Ljubljani. Predstavniki: Janko Liška. Urednik: Smiljan Samec.
Tiskarna Slovenija. — Vsi v Ljubljani.

GLEDALIŠKI LIST

SLOVENSKEGA NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

1947-48

OPERA

Štev. 4

F. Jamnik:

A. P. BORODIN: KNEZ IGOR

V 60-tih letih preteklega stoletja je nastopilo novo obdobje v glasbi, obdobje ruske glasbe, zvezano s pojavom velikih komponistov, ki so utrdili narodno veličino in svetovni pomen ruske glasbe. To je obdobje stvariteljske rasti in dozorevanja Čajkovskega in mojstrov petorice (Balakirev, Borodin, Kjuj, Musorgski in Rimski-Korsakov), ki so nadaljevali slavno delo Glinke, ustvaritelja ruske klasike, ki se je pojavila kot nova, živa struja v svetovni glasbeni kulturi. V tem obdobju se prične tudi razcvet ruske znanosti z bleščečo plejado filozofov, matematikov, fizikov, kemikov, astronomov, fiziologov, ki so odigrali veliko vlogo v življenju vsega človeštva.

Življenje A. P. Borodina

V Peterburgu se je rodil 31. oktobra (12. nov.) 1833 Evdokiji Konstantinovni Antonovi nezakonski sin, čigar oče je bil knez Luka Stepanovič Gedeanišvili, tedaj star že 61 let. Stari knez ga je dal zapisati kot zakonskega sina svojega sobarja Porfirija Borodina in njegove žene. Deček je kmalu pokazal veliko nadarjenost, saj je že v mladosti obvladal francoski, nemški, angleški in kasneje italijanski jezik. Izredno se je zanimal za kemijo, bavil se je z galvanoplastiko, delal akvarele, igral klavir. Z osmimi leti se je učil flavte, a z devetimi leti je napisal za klavir polko »Helène«. Koncert za flavto in klavir je komponiral, ko je bil star 14 let. Poleg tega se je intenzivno bavil tudi s filozofijo, literaturo in fiziko.

A vse bolj in bolj ga je privlačevala kemija, tako da so ga s 17-timi leti sprejeli na Mediko-kirurško akademijo, kjer je s svojim navdušenjem in dejanskimi uspehi kmalu vzbudil pozornost profesorjev. Toda kljub vztrajnemu delu v laboratoriju in uspešnemu študiju na Akademiji, je še vedno našel časa za preučevanje glas-

bene literature, za sodelovanje v ansamblih, za teoretično in ustvarjalno delo. Leta 1885. je postal univerzitetni asistent, dve leti kasneje pa je na podlagi disertacije dosegel čast doktorja medicine. Nato je odpotoval v inozemstvo, kjer je v Heidelbergu znanstveno deloval s slovitim ruskim učenjakom D. I. Mendeljejevim. Potoval je po Švici, Franciji in Italiji, kjer se je seznanil s talentirano moskovsko pianistko Katarino Protopopovo, se vrnil v Rusijo, kjer se je z njo poročil in kmalu nato postal profesor na Mediko-kirurški akademiji.

Takoj ob povratku v Rusijo se je Borodin seznanil z Balakirevim in njegovim krožkom, ki so ga tvorili še Kjuj, Musorgski in Rimski-Korsakov, kar je bilo velikega pomena za njegovo umetniško pot. Vzgojni vodja je bil Balakirev, ki jih je učil tehnike, muzikalnih form in instrumentiranja, predvsem pa nepotvorjenega pojmovanja glasbenih stvaritev. To nepotvorjeno pojmovanje so skušali doseči predvsem z iskanjem umetniške resnice, kot osnove vsake prave umetnosti, kar jih je dovedlo do utrditve realističnega stila v ruski glasbi, katerega začetnik je bil že veliki Glinka. V naprednih idejah Belinskega, Herzena, Černiševskega in drugih sodobnikov se je krepko odražala rast nacionalne zavesti ruskega naroda in se z genialno silo ovekovečila v ustvaritvah mojstrov petorice. Umetniki tega krožka so stremeli k narodnosti v muziki, k resničnemu umetniškemu izrazu bogatega in pestrega življenja naroda in njegovih stremeljenj, tako v vsebini kakor v izraznih sredstvih. Leta 1862. je Balakirev osnoval brezplačno glasbeno šolo, da bi z njo upoznivali in razširjali glasbeno znanje tudi med širokimi ljudskimi množicami. Ta šola je razpolagala tudi z velikim simfoničnim orkestrom in zborom, s katerim so mogli na raznih koncertih izvajati številne stvaritve Glinke, Dargomižskega in »balakirjevcev«.

Ko je leta 1877. Borodin ponovno odpotoval v inozemstvo, se je seznanil v Weimarju z Lisztom, ki je bil takrat vodja weimarske muzikalne šole, odločne nasprotnice filistrske, omejene nemške muzike leipciškega konservatorija. Liszt je trdno veroval v veliko bodočnost ruske glasbe in je bil tudi njen veliki zagovornik in propagator na zapadu. Sam je rekel Borodinu ob izvedbi nekega nemškega oratorija: »Glejte, tako glasbo nam sedaj stalno servirajo v Nemčiji... Sami boste videli, kakšna glasba je to... Ne, mi potrebujemo vaš, Rusov, vi ste nam potrebni, jaz brez vas ne morem... Vi imate živo, življenjsko silo; vi imate bodočnost, a tu okrog nas je v glavnem samo mrtvilo.«

Liszt je odigral veliko vlogo v razširjanju ruske glasbe v zapadni Evropi. Sam je često izvajal njihova dela in s svojo avtorit-

MIHAIL POPOV, član sofijske opere, ki je prejšnjo sezono z odličnim uspehom gostoval tudi v Ljubljani, v vlogi kana Končaka na sofijskem odru.

teto in osebnim zblizanjem podpiral ruske mojstre. Borodin mu je 1880. posvetil svojo simfonično sliko »V Srednji Aziji«, ki je prinesla komponistu veliko popularnost v Evropi, saj je občinstvo skoraj na vseh koncertih zahtevalo njeno ponovitev. Borodinova naslednja potovanja v Nemčijo in Belgijo so bila že pravi triumfi ruske glasbe.

Leta 1885. pa je ruski mecen M. P. Beljajev osnoval založbo, ki je bila ogromnega pomena za spoznavanje in razširjanje stvaritev ruskih komponistov, predvsem petorice, ki se je imenovala odslej beljajevski krožek. Borodin je večkrat igral svojim tovarišem posamezne odlomke iz opere Knez Igor, vendar vse opere še ni instrumentiral. Dne 15. febr. 1887. je dopoldne dokončaval finale svoje tretje simfonije, zvečer pa se je odpravil na pustni maškeraadni ples v ruskem kostumu: v rdeči rubaški in visokih škornjih. Ob polnoči pa se je nenadoma bled naslonil na steno in se v trenutku zgrudil brez besed. Tako se je končala življenjska pot velikega ruskega komponista. Ob obletnici njegove smrti so mu postavili spomenik, v katerem so v zlatem mozaiku napisali najlepše teme njegovih glasbenih stvaritev, a v venec, ki obkroža njegov napis so zarisali kemične formule — rezultat njegovih znanstvenih dognanj.

Borodinova ustvariteljska zapuščina ni velika: Knez Igor, tri simfonije, simfonična slika V Srednji Aziji, četrto dejanje fantastične opere-baleta »Mlada«, nekaj triov, kvartetov, kvintetov, sekstetov, klavirskih minijatur in romanc.

Prizor iz 2. slike
 »KNEZA IGORJA«
 na našem odru.

Opera »Knez Igor« je ena najboljših oper ne samo ruske, temveč svetovne operne tvorbe sploh. Na njej je Borodin delal s presledki celih 18 let, vendar je ni mogel sam dovršiti. Takoj po njegovi smrti sta se lotila njene instrumentacije Rimski-Korsakov in Glazunov in 23. oktobra 1890 je bila v Marijinskem gledališču v Petrogradu krstna predstava, ki je pridobila novih občudovalcev Borodinove glasbe, posebno med mladino.

Vsebinska osnova opere je veličastni, staroruski ep »Slovo o polku Igorjeve«, ki pripoveduje zgodbo iz leta 1185., o nesrečnem Igorjevem pohodu na Polovce, o krvavi bitki ob reki Kajali, o porazu ruske vojske, o ujetništvu kneza Igorja, o njegovem pobegu in vrnitvi domov. Vmes opeva slavo kijevskih junakov, usodne razprtije med ruskimi knezi in tožbo kneginje Jaroslavne. Mnogo je vsebinskih nejasnosti, vendar ni pomen tega epa samo v zgodovinskem pričevanju, temveč tudi v njegovi izredni umetniški vrednosti.

Ko je Borodinov prijatelj V. V. Stasov napravil prvi načrt opere, jo je tako označil: »Široki epski motivi, narodnost, najraznovrstnejši karakterji, strastnost, dramatičnost, vzhod v svojih pestrih pojavih«. Borodin je preučil vso literaturo, ki bi se mogla nanašati na snov njegove opere. Študiral je znani staroruski ep »Slovo o polku Igorjeve«, podatke o Polovcih, epske in lirske pesmi raznih turških narodov, glashbene motive, zapisane v srednji Aziji ali pri potomcih starih Polovcev, ki še danes živijo v redkih naseljih v Madžarski. Ko je Borodin preučil obširno literaturo o tem epu in dobi, je sam napisal globoko poetični libreto, na katerem je gradil svojo čudovito glashbeno stvaritev, značilno po svoji epični monumentalnosti in pestrem čustvenem izrazu. Predvsem si je avtor prizadeval, da bi

Prizor iz 2. slike
»KNEZA IGORJA«
na našem odru.

cebe ne bile le brezkrvne figure, vznikle iz legendarne odmaknjenosti, temveč živi ljudje, čeprav zgodovinsko oddaljeni, vendar psihološko blizki in razumljivi. Akademik B. V. Asafjev piše: »Borodin je v liku Igorja postavil v ruski glasbi značaj vojskovodje, nositelja ideje ruske državnosti in zaščitnika domovine.« In dejansko je osnovna sila opere ideja patriotizma, moči in veličine ruske države, hrabrosti in plemenitosti ruskega naroda. Borodin je sam izjavil v pismu o svoji operi: »Čisto recitativni stil mi ni po duši... Rad imam pevnost, kantileno... zaključene oblike, okrogle, široke... V operi kot v dekoracijah za majhne oblike, detajle, drobnarije ni mesta. Vse mora biti napisano z velikimi potezami, jasno, svetlo...«

Opera »Knez Igor« je heroični epos, ne toliko po svojih zunanjih izraznih sredstvih kot po svoji notranji čustveni vsebini. Znamenita arija Igorja v polovskem taboru, ko poje o porazu svoje vojske, je vernejša priča junaštva ruskih vojakov, ki so dali življenje za domovino, kakor vsa operna rekviziterija lesenih mečev. Poleg patriotične heroičnosti pa je Borodinova glasba polna fine lirike s topló človečansko noto pa tudi epizodnih humorističnih skic (Eroška, Skula). V polovski sliki je Borodin široko razvil orientalsko tematiko, a ne v smislu etnografske stilizacije, temveč ustvarjalne izpeljave orientalske melodike z njeno svojstveno ornamentiko in ritmiko. V Knezu Igorju ni nič zunanje efektnega. Vsa izrazna sredstva so podrejena edinemu stremljenju — razkriti čustva in težnje lastnega naroda v vsej svoji moči in plemenitosti, in pri tem povezati daljno preteklost s sedanostjo, dokazati zgodovinske osnove ruskega patriotizma in ideje obrambe domovine, tako lastne in razumljive vsem pokolenjem.

Prolog na našem
odru.

»KNEZ IGOR« (Vsebina)

Že za časa kijevskega kneza Vladimira, ki je okoli l. 1000. pokristjanil svoje podanike, so se pojavile vse pogosteje decentralistične tendence posameznih kneževin, ki so si hotele ustvariti svojo samostojnost. Do popolnega razbitja državne enotnosti je prišlo po Jaroslavovi razdelitvi države na svoje sinove na njihovi starosti, kar je dovedlo do prave državljanske vojne. V ta razkroj so pričeli udarjati še nomadski Polovci. — V socialni strukturi je tedaj treba ugotoviti v glavnem štiri plasti: plemstvo z visoko duhovščino, redko meščanstvo, svobodne kmete in sužnje, ki so bili važen produkcijski element tedanjega gospodarskega sistema. Jasno je, da spričo svojega ekonomsko socialnega interesa krščanska cerkev ni mogla imeti resnega namena, da odpravi suženjstvo. Kajti takrat je imela ruska cerkev že ogromna posestva, predvsem v okviru samostanov, ki so bili pravi gospodarji svojih podložnikov. S krščanstvom se je pričel tudi kulturni vpliv Bizanca, ki je v stavbarstvu uvedel kamen in v zlitju z ruskimi narodnimi elementi rodil značilni rusko-bizantinski slog. Kljub vsem decentralističnim težnjam pa je bil Kijev do razrušenja (1240), mogočen kulturni center, nekakšen Pariz vzhoda. Osebnice zveze kijevskih knezov so se raztezale po vsej Evropi, kakor tudi trgovski stiki, saj je bil Dnjeper važna trgovska pot med Skandinavijo in Bizancem. Karl M. Meyer pravi, da je za Kijevsko kneževino Dnjeper pomenil isto, kar za Egipt Nil.

Prolog. Na trgu v Putivlju pričakuje ljudstvo in vojska kneza, ki se je odločil za pohod na Polovce. Navdušenje naroda narašča, ko stopi Igor iz cerkve, toda med tem nastopi sončni mrk, ki preplaši ljudstvo, da odsvetuje knezu odhod na boj. Vendar Igor je odločen: »In reče Igor družini svoji: Bratje in družina!* Bolje, da

* t. j. telesna straža.

Prizor iz 4. slike:
polovski plesi.

nas pobijejo, kakor da bi nas ujeli; sedimo, bratje, na svoje brze konje, da ugledamo sinji Don!» («Slovo») Zopet se svetli, zopet se vrne pogum in navdušenje, toda dva »bojevnika«, godca Skula in Eroška ne pojmeta; tam bo nevarno, vse bolj prijetno bo pri knezu Gališkemu, ki ostane doma. V spremstvu bojarinj pride kneginja Jaroslavna, ki polna slutenj roti kneza, naj ne hodi v boj. A Igorja kliče dolžnost, poslovi se od Jaroslavne in jo izroči v varstvo njenemu bratu Gališkemu. Starček še blagoslovi vojsko in z njo na čelu Igor odide na boj.

Prvo dejanje. Prva slika. Veselo življenje pri Gališkemu. Zbor je razigran, ker so knezu dovedli devojčico, katere jadikovanje oponašata vinska brata Skula in Eroška. Vstopi Gališki, ki goji tihe želje po Igorjevem prestolu in navdušuje goste za svojo veselo vladavino. Medtem pridejo dekleta prosit kneza, naj izpusti ugrabljeno devojčico, a Gališki jih nažene. Pijanost in razpoloženje se stopnjuje, in ko privale nov sod, so veseli gostje že trdno odločeni, da v odsotnosti Igorja izvolijo Gališkega za novega kneza. Vsi odidejo, da skličejo zbor. Skula in Eroška ostaneta sama, oponašajoč obupana dekleta.

Druga slika. Jaroslavna je v svoji sobi, težke slutnje jo mučijo, nobene vesti ni od Igorja. V tem pridejo devotke in se obotavljaje pritožujejo nad Gališkim, da jim je ugrabil družico, ki je noče izpustiti. (Značilen je tu ženski zbor v pet četrtinskem taktu!) Nenadno vstopi Gališki in dekleta se v strahu razbeže. Jaroslavna zahteva, da brat takoj izpusti dekle, in Gališkega zanese tako daleč, da se pobaha, da samo migne narodu, pa ga izvolijo za kneza. Jaroslavna mu zagrozi, da ga bo poslala na poroštvo k očetu, in Gališki obljubi, da bo devojko izpustil in si izbral pač drugo... Pridejo bojarji in ji v mračnem, težkem zboru sporoče, da je Igor ranjen in s sinom vred ujet, sovražna vojska gre tedaj nad prestolico!

Zatrjujejo pa ji, da je mesto trdno in da ne bo prvokrat, da so se ubranili sovražnika. Jaroslavna se opogumi. V tem pa se oglasi plat zvona. Zunanje mesto že gori! Bojarji kličejo na boj.

Drugo dejanje. V polovskem taboru krajšajo Polovke kanovi hčerki Končakovni čas s petjem in plesom. Končakovna poje strastno orientalsko ljubavno pesem o ujetem Igorjevem sinu Vladimirju, v katerega se je zaljubila. Mimo gredo ruski ujetniki, katere ukaže Končakovna pogostiti. Vsi odidejo. Menjajo se polovske straže. Noč je. Sam pride Vladimir Igorjevič, ki poje Končakovni ljubavni spev, nakar sledi duet s Končakovno. Nato nastopi Igor. Propadlo je vse, vojska pobita, domovina razdejana. A on čuti dolžnost, da zopet dvigne svojo čast in slavo in v mogočni ariji poje: »O dajte, dajte mi svobodo, da rešim čast in narod!« Krščeni Polovec Ovlur mu svetuje naj ubeži, ne zase, za domovino! A Igor odkloni, ne mara prevarati Končaka, ki je zanj porok. V tem nastopi kan Končak. Kot gostu, ne kot ujetniku mu ponuja vse, tudi svobodo, če mu Igor da besedo, da ne dvigne več meča proti njemu. Toda Igor mu odkrito pove, da si samo zato želi svobode, da bo znova zbral svojo vojsko in udaril še enkrat nanj, da osvobodi svojo domovino: »Lišj toljko daj ty mnje svobodu, polki ja snova soberu...« Kan ga občuduje, poln spoštovanja. Sledijo divji, otožni, sanjavi in ognjeviti polovski plesi, pristen, elementarni izraz silne čustvenosti vzhoda.

Tretje dejanje. Se običajno izpušča. Dogaja se dalje v polovskem taboru. Igor ubeži. Vladimir Igorjevič ostane pri Končakovni.

Četrto dejanje. Začenja se s slavno tožbo Jaroslavne na obzidju Putivlja. V daljavo strmi, čez prazne njive, čez požgana sela. Vse uničeno, vse razdejano. Igorja čaka... Nenadno v daljavi zapazi dva jezdeca, od njih je eden oblečen po polovsko, drugi po rusko... Kaj ni podoben knezu? Da! Igor se je vrnil v spremstvu Ovlurja. Sledi duet. — Skula in Eroška sramotita Igorja, a pesem jima hipoma zastane, ko zapazita kneza. Kaj bo sedaj? Kaj če pride na dan, da sta bila v službi Gališkega. A vinska pamet Skule reši zadevo. Narod skličeta na zbor in svečano prva razglasita, da se je vrnil knez. Narod ne razume. Kateri knez? Upornik Gališki? Ne, naš knez Igor! Saj midva sva Igorjeva, tukajšnja! Deležna sta splošne amnestije. Splošno veselje in navdušenje naroda sprejme Igorja.

Neznani pesnik »Slova o polku Igorjeve« zaključuje: »Težko je glavi brez pleč, zlo telesu brez glave, ruski zemlji brez Igorja... Knezu slava in vojski. Amen!« (Po: Igor Belza: A. P. Borodin. Muzgiz 1944).

ZANIMIVOSTI

Ukrajinska glasbena kultura. Če odštejemo bogastva ukrajinskih narodnih pesmi, je bilo glasbeno nasledstvo ukrajinskih komponistov predrevolucijske dobe dokaj pičlo. Simfonične in komorne glasbe skoraj da ni bilo, medtem ko opere Arkasa, Gulak-Artemovskega, Sokalkega in Lisenka še zdaleč niso dosegle ravni tedanje operne produkcije. Kakor vse kulturno življenje Ukrajincev, tako je carska cenzura zavirala tudi razvoj glasbenega snovanja, dokler ni ukrajinski narod po Oktobrski revoluciji in utrditvi sovjetske države zaživel polno, enakopravno življenje v bratski skupnosti sovjetskih republik. Komponisti Sovjetske Ukrajine so, naslonjeni na tradicije glasbenega nasledstva ukrajinskega ljudstva, v letih sovjetske oblasti ustvarili veliko število glasbenih del na vseh poljih glasbenega izživljanja.

Ukrajinski operni komponisti so prva leta po revoluciji sègali po témah zgodovinskega značaja, vendar pa se je že kmalu v novih ukrajinskih operah začela uveljavljati sovjetska tematika. Take opere so bile: V. Femelidi »Prelom«, F. Kozicki »Neznani vojaki«, J. Mejtus »Prekop«, K. Dankevič »Tragične noči« itd.

Nova doba v razvoju ukrajinske opere je nastopila l. 1941. Heroizem Velike domovinske vojne je našel odmev v operah: F. Kozicki »Za domovino« (l. 1941.), G. Žukovski »Čast« (1946), J. Mejtus »Mlada garda« (1947) in D. Klebanov »Eno življenje« (1947).

Še veliko več plodov so dali ukrajinski komponisti simfonični in komorni glasbi; napisali so vrsto smfonij, kantat, oratorijev, pesmi, zborov itd., ki se mnogo izvajajo po vsej Rusiji.

»Knez Igor« na odru dunajske opere. Dunaj je že od nekdaj kazal precejšnje zanimanje za glasbo velikih ruskih klasikov. V vrsto najboljših izvajalcev Čajkovskega se je bil vključil tudi tako znamenit dirigent, kakor je bil Gustav Mahler, ki je v začetku tega stoletja dirigiral na Dunaju »Pikovo damo« in »Jolanto«, pa tudi Rubinsteinovega »Demona«. Sam Mahler in tudi njegov učenec Bruno Walter sta posvetila mnogo svojih sil tudi popularizaciji ruske simfonične glasbe. L. 1922. je dunajska opera uprizorila »Borisa Godunova«, ki ga je glasbeno pripravil tedaj še mladi dirigent Joseph Krips. V letošnjem letu je Krips pripravil na Dunaju tudi uprizoritev Borodinovega »Kneza Igorja«, ki je doživel v dunajski operi izreden uspeh. Uprizoritev »Kneza Igorja« smatrajo na Dunaju kot največji gledališki dogodek pretekle operne sezone.

Dirigent Krips, ki je pozorno preučil uprizoritev »Kneza Igorja« v moskovski Veliki operi, imenuje Borodina v šali »zapravljivca«, trdeč, da je v »Knez Igorju« zbranih toliko glasbenih bogastev, ki bi jih vsekakor mogli porazdeliti na desetorico oper. V Avstriji pri-

merjajo danes Borodina z Beethovnom, »Kneza Igorjã« pa imenujejo enega izmed viškov svetovne glasbene kulture v preteklem stoletju.

V posameznih partijah dunajske uprizoritve nastopajo: Paul Schaeffler (Igor), Hilde Konetzny (Jaroslavna), naš rojak Anton Dermota (Vladimir Igorjevič), Elena Niccolai (Končakovna) i. dr.

Dunajska opera ima v načrtu za mesec november t. l. tudi uprizoritev »Borisa Godunova«.

Člana naše opere, Valerija Heybalova in Friderik Lupša, sta v drugi polovici oktobra t. l. gostovala v daljši koncertni turneji po LR Srbiji in LR Makedoniji. Oba solista, ki sta imela na sporedu pesmi in operne arije, je spremljal pianist Marijan Lipovšek. Vsi trije umetniki, katerih koncerti so bili povsod vnaprej razprodani, so bili povsod pristrčno sprejeti in so imeli zelo lep uspeh. Izreden uspeh je imela Valerija Heybalova, ki je ob tej priliki gostovala v beograjski operi v naslovni partiji Puccinijeve »Madame Butterfly«.